

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — Izajasz 62:10;
Izajasz 8:20; Łukasz 11:28.

„Tedy wyszedł głos z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy słudzy jego, i którzy się go boicie, i mali i wielcy. I słyszałem głos jako ludu wielkiego, i jako głos wielu wód, i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż ujął Królestwo Pan Bóg wszechmogący” — Obj. 19:5,6.

„Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest, i któryś był, i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką, i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abyś oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abyś wytracił tych, co psują ziemię” — Obj. 11:17,18.

„Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napełnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów” — Agg. 2:7,8.

„Albowiem oto Ja tworzę niebios nowa, i ziemię nową, a nie będą wspomniane rzeczy pierwsze, ani wstąpią na serce” — Izaj. 65:17.

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” — 2 Piotra 3:13.

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” — Obj. 11:15.

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chrystusowego Królestwa

PL ISSN 1230-1086

MIESIĘCZNIK – Wydawany przez ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: **Bernard Hedman**
Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: **Piotr Woźnicki**, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki.

KRÓLESTWO BOŻE

(cd. artykułu pod tym samym tytułem w Sztandarze Biblijnym Nr 100)

DWIE CZĘŚCI KRÓLESTWA

Na podstawie faktu, że Jezus i Jego wierny Kościół będą w Tysiącleciu niewidzialnymi królami na duchowym poziomie istnienia, wspieranymi przez Wielką Kompanię jako podporządkowaną i niewidzialną szlachtę, oraz faktu, że Starożytni i Młodociani Godni będą widzialnymi przedstawicielami niewidzialnego Królestwa, możemy mówić o Królestwie Bożym w jego dwóch częściach: niewidzialnej, niebiańskiej, oraz widzialnej, ziemskiej. Jezus i wierny Kościół, wspierani przez niewidzialną Wielką Kompanię, stanowią jego niewidzialną, niebiańską część, a Starożytni Godni, wspierani przez Młodocianych Godnych, stanowią jego część widzialną, ziemską. Biblia często mówi o tych dwóch częściach Królestwa jako o oddzielnych i różniących się, co potwierdzają poniższe wersety.

Czasami obydwie części Królestwa są pokazane, odpowiednio, w Syjonie i Jeruzalem, jak np. u Izaj. 2:3: „I pójdzie wielu ludzi [tłumy spośród narodów ziemi, które uznają, w Wieku Tysiąclecia jako narody, że Chrystus i Kościół panują nad ziemią, co powszechnie będą ogłaszać między sobą], mówiąc: Pójďte, a wstąpmy na górę [królestwo] Pańską [Królestwem Bożym jest Chrystus i Kościół], do domu Boga Jakubowego [Chrystusa, Głowy i Ciała, jako przedstawicieli cielesnego Izraela, tutaj reprezentowanego przez Jakuba], a będzie nas uczył dróg swoich [nauczy nas swoich doktryn, przepisów, obietnic, napomnień, prorocत्व, historii i typów — wszystkiego, co wtedy będzie wymagane do nauczania się], i [będą się wzajemnie zachęcać myślą] będziemy chodzili ścieżkami jego [będziemy posłuszni wszelkim wskazówkom, jakich On udzieli]; albowiem z Syjonu wyjdzie zakon [Syjonem jest Chrystus i Kościół, dział wykonawczy niewidzialnej, lecz wszechmocnie panującej władzy tego Królestwa], a słowo Pańskie z Jeruzalemu [będą nim Starożytni i Młodociani Godni jako widzialna część Królestwa Bożego]”.

Także Izaj. 62:1,2 wymienia obie części Królestwa: „Dla Syjonu milczeć nie będę, a dla Jeruzalemu nie uspokoję się, dokąd sprawiedliwość jego nie wynijdzie jako jasność, a zbawienie jego jako pochodnia gorzeć nie będzie. I oglądają narody sprawiedliwość twoją i wszyscy królowie sławę

twoją i nazwą cię imieniem nowym, które usta Pańskie mianować będą”. Mówcą jest tutaj Jehowa, a Syjon oznacza Chrystusa i Kościół, w pewnym sensie łącznie z Wielką Kompanią jako ich towarzyszami w niewidzialnej części Królestwa. Przez wzgląd na nich Bóg nie będzie milczał, tzn. nie pozostanie bierny, a z powodu Jeruzalem (które tutaj oznacza widzialną część Królestwa — Starożytnych i Młodocianych Godnych) nie spocznie, tzn. nie przestanie czynić tego, co zamierzył, dopóki nie zajaśnieje sprawiedliwość, tzn. dopóki sprawiedliwość, jaką Chrystus i Kościół wprowadzą pośród ludzi nie stanie się tak jasna i wyraźna, że nikt nie zbłądzi pod tym względem, lecz dostrzeże jej zupełną słuszność, zupełną jasność i zrozumiałość, i dopóki zbawienie nie będzie gorzeć jako pochodnia (tą pochodnią jest Słowo Boże. Rzeczy zapisane w tym Słowie, szczególnie pisma proroków Starego Testamentu, włączając Mojżesza, razem z pismami członków gwiezdnych, pomocnymi w ich objaśnianiu, będą wtedy gorejącą pochodnią).

Bóg ... nie spocznie, tzn. nie przestanie czynić tego, co zamierzył, dopóki nie zajaśnieje sprawiedliwość, tzn. dopóki sprawiedliwość, jaką Chrystus i Kościół wprowadzą pośród ludzi nie stanie się tak jasna i wyraźna, że nikt nie zbłądzi.

„I oglądają narody sprawiedliwość twoją [narody, wśród których będą odstępczy Żydzi, ci, którzy porzucili Mojżesza i proroków, a w Wieku Ewangelii odrzucili Chrystusa i Kościół — ci, ujrzą sprawiedliwość Chrystusa i Kościoła oczami zrozumienia] i wszyscy królowie [ujrzą] sławę twoją [ci uznani za godnych nagrody wiecznego życia, tutaj na ziemi, ujrzą chwałę Chrystusa i Kościoła, która także będzie stanowiła odbicie w widzialnej części Królestwa — w Starożytnych i Młodocianych Godnych] i nazwą cię imieniem nowym [Chrystus i Kościół otrzymają nowy urząd, nowe stanowisko, nową władzę, nowy zbiór urzędowych prerogatyw], które usta Pańskie [tj. Biblia, która jest ustami Boga, przez które On przemawia do ludzkości. Pisma 49 członków gwiezdnych będą pomocne w objaśnianiu tej dobrej księgi — Biblii, ust Pana] mianować będą [opiszą]”.

Joel 2:32 to kolejny stosowny fragment potwierdzający istnienie dwóch części Królestwa: „Wszakże stanie się, że ktobykolwiek wzywał imienia Pańskiego [Jehowy, działającego wówczas przez Chrystusa i Kościół jako niewidzialną część Królestwa i Wielką Kompanię współpracującą z nimi, chociaż im podporządkowaną], wybawiony będzie; bo na górze Syjon [w duchowej części Królestwa] i w Jeruzalemie [w ziemskiej części Królestwa — w Starożytnych i Młodocianych Godnych] będzie wybawienie [w obydwu tych klasach, niebiańskiej i ziemskiej części Królestwa, będzie zbawienie dla ludzkości: wybawienie od przekleństwa Adamowego, wybawienie od dodatkowego przekleństwa Zakonu Mojżeszowego, jakie spadło na Żydów, wybawienie od przekleństwa, jakie Żydzi ściągnęli na siebie, gdy wołali „krew jego na nas i na dziatki nasze”, wybawienie od szatana, wybawienie od wszystkiego, co cechowało imperium szatana i dowodziło jego panowania, władzy i mocy wśród ludzi], jako rzekł Pan [Bóg bowiem prorokował o tym w Starym Testamencie przez Mojżesza, przez proroków — czterech głównych i dwunastu drugorzędnych — oraz przez prorocze księgi, takie jak Jozuego, Ruty, 1 i 2 Królewską oraz 1 i 2 Kronik, jak również przez inne stosowne Pisma], to jest w ostatekach, których Pan powoła [ostatki to przede wszystkim Chrystus i Kościół, a drugorzędnie ich ziemscy przedstawiciele — Starożytni i Młodociani Godni. Przez nich Bóg sprawi zbawienie wszystkim posłusznym, ponieważ aby uzyskać to zbawienie, trzeba będzie być posłusznym. Ci, którzy nie okażą posłuszeństwa, nie uzyskają zbawienia].”

Widzimy więc, że we wszystkich trzech ustępach biblijnych obie części Królestwa są kolejno pokazane w Syjonie i Jeruzalem. Zauważmy, że inne wersety wskazują na te dwie części w inny sposób.

Ps. 107:32 jest jednym z takich ustępów: „Niech go [Boga] wywyższą w zgromadzeniu ludu, a w radzie starców niechaj go chwala”. Zgromadzenie ludu oznacza przede wszystkim Maluczkie Stadko, a następnie współpracujących z nim braci z Wielkiej Kompanii. Przez radę starców rozumiemy Starożytnych i Młodocianych Godnych, którzy będą ziemską częścią Królestwa Bożego. Te dwie części Królestwa Bożego: niebiańska — Chrystus i Kościół, niewidzialni i nieśmiertelni, których udziałem jest wieczna nieśmiertelność i, nieskazitelność i współpracująca z nimi Wielka Kompania mająca nieskazitelność, lecz bez nieśmiertelności, oraz ziemską — Starożytni i Młodociani Godni, współpracujący z niewidzialną częścią Królestwa — wszyscy oni będą wówczas realizować Boski plan i doprowadzą do tego, że przez całą wieczność chwała, cześć, uwielbienie, majestat i miłość oraz posłuszeństwo będą oddawane Bogu doskonałej mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy. Oni wykonają to wiernie.

Izaj. 32:1 to następny stosowny werset: „Oto król będzie królował w sprawiedliwości, a książęta w sądzie panować będą.” Królem tutaj jest Chrystus, Jezus i Kościół, Jego Ciało. Jako niebiańska część Królestwa oni będą królować w sprawiedliwości. Wszystko co będą czynić, będzie w doskonałej harmonii z prawością, mądrością, mocą, sprawiedliwością i miłością Boga, które chwalebnie będą reprezentować we wszystkich przedsięwzięciach i czynach. Książęta panujący w sądzie, tzn. w harmonii z doktrynalnymi naukami, jakie wyda wielki król, to Starożytni i Młodociani Godni. Oni będą sprawować władzę jako widzialni przedstawiciele niewidzialnego Chrystusa i Kościoła oraz ich towarzyszy, Wielkiej Kompanii.

... przez całą wieczność chwała, cześć, uwielbienie, majestat i miłość oraz posłuszeństwo będą oddawane Bogu doskonałej mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy.

W 1 Moj. 22:17,18 mamy kolejny fragment mówiący o dwóch częściach Królestwa. Zostało w nim przedstawione Boskie przymierze potwierdzone przysięgą: „Przez siebie samego przysięgłem ... Błogosławiąc błogosławić ci będę [w ten sposób Abraham jako ojciec wierzących w Przymierzu Abrahamowym staje się przedstawicielem Boga, dawcy tego Przymierza, który jest zobowiązany nie tylko własną obietnicą, lecz i własną przysięgą], a rozmnażając rozmnożę nasienie twoje, jako gwiazdy niebieskie [gwiazdy niebieskie reprezentują niewidzialną część Królestwa, jego niebiańską część, tj. głównie Maluczkie Stadko z Jezusem jako Głową, a drugorzędnie towarzyszącą im Wielką Kompanię], i jako piasek, który jest na brzegu morskim [to reprezentuje ziemską część Królestwa, gdyż piasek na brzegu morskim jest ziemski]; a odziedziczy nasienie twoje bramy nieprzyjaciół swoich [nasienie to — Jezus i Kościół — zwycięży swych wszystkich wrogów: szatana, świat i ciało. Kościół pokona tych, którzy występowali przeciwko niemu w Wieku Ewangelii oraz w Wieku Żydowskim. Posiądą bramy swych nieprzyjaciół w tym znaczeniu, że podbiją swych wrogów]. I błogosławione będą w nasieniu twoim wszystkie narody ziemi, dlatego, żeś usłuchał głosu mego”. Wszystkie rodziny ziemi będą w odpowiednim czasie błogosławione przez Chrystusa i Kościół, będą błogosławione w takim stopniu, w jakim okażą posłuszeństwo Królestwu. Niektórzy okażą się wierni, lojalni w posłuszeństwie, a inni nie, lecz wszyscy otrzymają przynajmniej niektóre błogosławieństwa: błogosławieństwo obudzenia ze śmierci Adamowej, błogosławieństwo oświecenia, błogosławieństwo sposobności uzyskania wiecznego życia, błogosławieństwo znalezienia się w warunkach sprzyjających sprawiedliwości, a następnie, w tak korzystnych warunkach, sposob-

ność zademonstrowania wierności Bogu. Niektórzy okażą się wierni w najwyższym stopniu pomimo różnych pokus i wysiłków doprowadzenia ich do upadku ze strony szatana lub ze strony tych, którzy powstaną przeciwko nim w Małym Okresie, przy końcu wieku Tysiąclecia. Tacy wierni przejdą do wiecznego życia, na zawsze ciesząc się błogosławieństwami restytucji. Tak więc fragment ten opisuje nie tylko obydwie części Królestwa, lecz także dzieło błogosławienia wszystkich rodzin ziemi, co nastąpi w Tysiącleciu.

ZIEMSKA CZEŚĆ KRÓLESTWA WIDZIALNA

Po przedstawieniu niektórych szczegółowych dowodów wskazujących, że Jezus i Kościół razem z towarzyszącą im Wielką Kompanią, jako główna

Wszystkie rodziny ziemi będą w odpowiednim czasie błogosławione przez Chrystusa i Kościół, będą błogosławione w takim stopniu, w jakim okażą posłuszeństwo Królestwu.

część Królestwa, będą niebiańscy i niewidzialni, jak również niektórych ogólnych dowodów wskazujących na dwie części Królestwa — przechodzimy obecnie do pewnych szczegółowych dowodów na to, że Starożytni i Młodociani Godni, drugorzędna część Królestwa, nie będą niebiańscy i niewidzialni, lecz ziemscy i dlatego widzialni.

Rozpoczniemy od Jana 3:13: „A nikt nie wstąpił do nieba, tylko ten, który zstąpił z nieba, Syn człowieczy”. W tym miejscu Jezus poinformował Nikodema, że żadna istota ludzka jako taka nie wstąpiła ani nie mogła wstąpić do nieba, ponieważ ten stan jest przeznaczony tylko dla istot duchowych. Istoty ludzkie zanim osiągną niebiańską, niewidzialną część Królestwa muszą być spłodzone i narodzić się z Ducha (w.5). Jedynymi, którzy zostali spłodzeni w ten sposób, a zatem jedynymi, którzy mogli narodzić się z Ducha i wejść do tej części Królestwa jako miejsca wiecznego mieszkania, najpierw miał być Chrystus jako Głowa, a następnie Jego Ciało, Jego Oblubienica, wraz z towarzyszącą Wielką Kompanią. Werset ten wyraźnie wskazuje, że żaden ze Starożytnych Godnych nie wstąpił do nieba. Nie mogło się tak stać, ponieważ nie byli spłodzeni z Ducha, Jezus był pierwszym, który otrzymał Ducha w tym znaczeniu. Tak więc Starożytni Godni razem z Młodocianymi Godnymi będą ziemską, widzialną częścią Królestwa.

Tę samą myśl znajdujemy w Dz.Ap. 2:34: „Albowiem Dawid nie wstąpił do nieba, lecz sam powiada: Rzekł Pan Panu memu, siądź po prawicy mojej”. Dawid oczywiście nie poszedł do nieba, gdyż Piotr argumentował, iż „grób jego jest u nas aż dotąd” i nadal pozostaje z nami! To dowodzi, że Dawid nie wstąpił do nieba, ponieważ nie był spłodzony z Ducha, a zatem, tak jak

reszta Starożytnych Godnych wstanie na ziemi. Jako jeden ze Starożytnych Godnych będzie prawdziwie wierny. Dawid nie wstąpił do nieba, gdyż nie należy do niebiańskiej części Królestwa, lecz części ziemskiej, widzialnej.

Także Żyd. 2:3 wskazuje, że sposobność należenia do niewidzialnego Niebiańskiego Królestwa była zamknięta aż do pierwszego adwentu Jezusa i dlatego nie mógł należeć do niego żaden ze Starożytnych Godnych: „Jakoż my ucieczemy, jeśli zaniedbamy tak wielkiego zbawienia, które wzięwszy początek opowiadania przez samego Pana od tych, którzy go słyszeli, nam jest potwierdzone?” Tym wielkim zbawieniem jest wysokie powołanie. Ci, którzy je zaniedbują, są tymi, którzy po powołaniu do niego nie żyją zgodnie z nim, nie wypełniają swoich ślubów poświęcenia pozostawiania martwymi dla siebie i świata a żywymi dla Boga, zaniedbują wysławiania Boga wśród ludzi w Jego doskonałej mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy. O tym wielkim zbawieniu najpierw opowiadał Jezus w czasie swego pierwszego adwentu. On był pierwszym, który umożliwił umysłowi człowieka poznanie wysokiego powołania. Uczynił to najpierw wobec 12 Apostołów, a następnie wobec tych, którzy za Nim poszli, z których 500 pozostało przy Nim aż do końca Jego służby i którzy w czasie zmartwychwstania byli mniej lub bardziej przekonani o Jego powstaniu od umarłych. To zbawienie zostało potwierdzone, udowodnione jako prawdziwe ludowi Bożemu, Maluczkiemu Stadku, przez tych, którzy Go słyszeli, tzn. przede wszystkim przez 12 Apostołów. Przez cały wiek Ewangelii to potwierdzanie kontynuowało 49 członków gwiazdnych, ich specjaliści pomocnicy oraz ci, którzy uważali członków gwiazdnych za swoich nauczycieli. Oni potwierdzali je ustnie, świadectwem, życiem i naukami. Dowodzili, że to wielkie zbawienie jest rzeczywistością, a ci, którzy uwierzyli w to posłannictwo, byli mu posłuszni i okazali się wierni do końca, zostali nagrodzeni stanowiskiem w chwalebnym niewidzialnym Królestwie Niebiańskim. Tak więc werset ten również dowodzi, że żaden ze Starożytnych Godnych nie mógł osiągnąć tej części Królestwa, wskazuje natomiast, że Godni będą ziemską, widzialną częścią Królestwa.

Joel 2:28 to kolejny stosowny werset: „A potem [po rzeczach wymienionych w poprzedzającym kontekście, łącznie z okropnym spustoszeniem, jakiego mieli dokonać wielki antychryst i mały antychryst (sekciarski protestantyzm); po wieku Ewangelii, który był przeznaczony na powołanie do niebiańskiego, niewidzialnego królestwa] wyleję Ducha mego na wszelkie ciało [dosłownie: dla wszelkiego ciała. To jest właśnie obietnica restytucji, jakiej Bóg udzieli ludzkości], a prorokować [uczyć] będą synowie [cielesny Izrael] wasi [Chrystusa] i córki wasze [poganie, łącznie z tymi odstępczymi Żydami, którzy odpadli od

Przymierza Mojżeszowego, tymi odstępczymi Żydami, którzy odrzucali proroków Starego Testamentu, tymi odstępczymi Żydami, którzy odrzucili Chrystusa i Apostołów, gdy nauczali o posłannictwie Żniwa Wieku Żydowskiego, tymi odstępczymi Żydami, którzy przez cały Wiek Ewangelii cierpieli pod przekleństwem, jakie ściągnęli na nich ich ojcowie, mówiąc „krew jego na nas i na dziatki nasze”]; starcom waszym sny się śnić będą [Starożytni Godni rozumieją głębsze zarysy Boskiego objawienia], a młodzieńcy [Młodociani Godni] wasi widzenia [łatwiejsze zarysy Boskiego Słowa] widzieć będą”. Skoro zarówno Starożytni Godni, jak i Młodociani Godni po wieku Ewangelii będą korzystać z wylania Ducha „na wszelkie ciało”, rozumiemy jasno, że nie będą wówczas należeli do niewidzialnego, Niebiańskiego Królestwa, lecz do jego części ziemskiej, widzialnej.

Obecnie rozważymy pewne dodatkowe wersety, które w sposób jeszcze bardziej bezpośredni wskazują, że Godni, jako drugorzędna część Królestwa, będą ziemscy i widzialni.

W 1 Moj. 13:14,15 czytamy: „I rzekł Pan do Abrahama, potem gdy się odłączył Lot od niego: Podnieś teraz oczy swe, a spojrzysz z miejsca, na któreś teraz na północy, i na południe, i na wschód, i na zachód słońca. Wszystką bowiem ziemię, którą ty widzisz, dam tobie, i nasieniu twemu aż na wieki”. Pan tutaj pokazał Abrahamowi ziemię Palestyńską, obiecując że da mu ją jako dziedzictwo. Abraham zmarł nie doczekawszy się wypełnienia tej obietnicy, lecz we właściwym czasie otrzyma dziedzictwo. Tym czasem będzie Wiek Tysiąclecia, gdyż Abraham będzie jednym ze Starożytnych Godnych i dlatego będzie zasiadał (we władzach) ziemskiej części Królestwa, otrzymując ziemię, którą Bóg jemu obiecał. Otrzyma ją na północy, południu, wschodzie i zachodzie, tzn. całą ziemię, każdą jej część, jaka zostanie dana jemu i pozostałym Starożytnym Godnym. Wszyscy oni, razem z Abrahamem, będą mieli dział w tej ziemi i w ten sposób ją odziedziczą, jak obiecał Bóg. Starożytnym Godnym towarzyszyć będą Młodociani Godni, którzy wtedy otrzymają dział w tej ziemi, ponieważ razem ze Starożytnymi Godnymi będą w tym czasie stanowić widzialną część Królestwa.

Dz.Ap. 7:5 to następny stosowny werset: „I nie dał mu w niej dziedzictwa i na stopę nogi, choć mu ją był obiecał dać w dzierżawę, i nasieniu jego po nim, gdy jeszcze nie miał potomka.” Św. Szczepan zwraca tutaj uwagę na fakt, że obietnica ta nie została spełniona za życia Abrahama, lecz zapewnia nas, że zostanie spełniona w odpowiednim czasie, gdyż Bóg obiecał ją Abrahamowi. Razem z nim pozostali Starożytni Godni posiadają tę ziemię jako widzialną część Niebiańskiego Królestwa. Towarzyszyć im będą Młodociani Godni, także jako część widzialnej części Królestwa. Obietnica ta jest pewna, ona jest potwier-

dzona przysięgą, a Bóg nie jest kłamcą ani krzywoprzysięzcą. On w słusznym czasie wzbudzi Abrahama ze stanu śmierci i da mu obiecane dziedzictwo w tej ziemi.

Ps. 45:17 jest jeszcze jednym ustępem, potwierdzającym, że Godni będą stanowić ziemską, widzialną część Niebiańskiego Królestwa: „Zamiast ojców twych będziesz mieć synów twych, których postanowisz książętami po wszytkiej ziemi.” Bóg zwraca się tutaj do naszego Pana Jezusa mówiąc, że niektórzy z Jego przodków staną się Jego dziećmi. Są to Starożytni Godni: Abraham, Izaak, Jakub, Mojżesz, wszyscy prorocy oraz inni wierni sprzed wieku Ewangelii. Zamiast pozostać ojcami Jezusa, oni staną się Jego dziećmi, gdyż to On wzbudzi ich z umarłych. Staną się także dziećmi Kościoła, ponieważ pod zwierzchnością Chrystusa jako Głowy, Kościół będzie pomagał w obdarzaniu życiem Starożytnych Godnych. Uczynią ich też książętami po całej ziemi. Ustanowią ich ziemską część Królestwa, gdyż w odpowiednim czasie cała ziemia będzie im poddana. Towarzyszyć im będą jako książęta Młodociani Godni. Oni będą panować w sprawiedliwości, zgodnie ze Słowem Bożym, którego będą nauczać ludzi.

W Ew. Mat. 11:11 znajdujemy kolejny dowód, tym razem wskazujący na obydwie części Królestwa: „Zaprawdę powiadam wam: Nie powstał z tych, którzy się z niewiast rodzą, większy nad Jana Chrzciciela; ale który jest najmniejszy w królestwie niebieskim, większy jest, niżeli on”. Jan Chrzciciel, ostatni ze Starożytnych Godnych, otrzymał chwalebny urząd zwiastuna Mesjasza, przedstawiającego Mesjasza Izraelowi, tego, który mógł powiedzieć, że był przyjacielem Oblubieńca, który zdobywał dla Oblubieńca członków Jego Oblubienicy, Jego Ciała. Chociaż jest przedstawiony tutaj jako jeden z największych z Starożytnych Godnych, jednak wyraźnie jest nazwany mniejszym — ustępującym —; od najmniejszego w klasie Niebiańskiego Królestwa, tzn. Jezusa i Kościoła, a nawet mniejszym niż ich towarzysze, Wielka Kompania, którzy otrzymają nieskazitelność, lecz nie nieśmiertelność. Jan Chrzciciel razem z pozostałymi Starożytnymi i Młodocianymi Godnymi znajdzie się w ziemskiej, widzialnej części Królestwa, i dozna restytucji w czasie tysiąca lat. Dopiero przy końcu tego okresu, gdy ziemską część Królestwa, Starożytni i Młodociani Godni, otrzymają sposobność zmiany natury, uzyskają niebiańskie dziedzictwo, lecz nie otrzymają nieśmiertelności, chociaż tak jak Wielka Kompania otrzymają nieskazitelność.

Dodatkowym dowodem, który także mówi o obydwu częściach Królestwa, jest słynna wypowiedź Jezusa z Ew. Łuk. 13:28-30: „Tam będzie płacz i zgrzytanie zębów, gdy ujrzycie Abrahama, Izaaka i Jakuba, i wszystkich proroków w królestwie Bożym, a samych siebie precz wyrzuconych. I przyjdą druzdy od wschodu i od zachodu, i od

północy, i od południa, a usiądą za stołem w królestwie Bożym. A oto są ostatni, którzy będą pierwszymi, a są pierwsi, którzy będą ostatnimi". Jezus zwracając się do faryzeuszy, którzy stale Go prześladowali, mówiąc przeciw Niemu i starając się Go zignorować, powiedział im, że przeżyją wielki żal i rozczarowanie, gdy ujrzą Abrahama, Izaaka, Jakuba i wszystkich proroków — pisarzy Starego Testamentu — oraz innych Starożytnych Godnych w Królestwie Bożym, a samych siebie odrzuconych. Zauważmy, iż Jezus tutaj oświadcza, że Starożytni Godni będą *widziani* („ujrzycie”) — będą widzialni, lecz unika wypowiedzi, że Małuczkie Stadko, ci, którzy przychodzą ze wschodu, zachodu, północy i południa (Ps. 107:3; Dz.Ap. 15:14) będą widziani, będą widoczni w Królestwie. Powodem, dla którego Jezus zmienia sposób wyrażenia w tym wersecie mówiącym o obydwu częściach Królestwa, jest to, że członkowie właściwej klasy Królestwa, razem z Wielką Kompanią, będą duchami, i jako tacy niewidzialni. Natomiast Starożytni i Młodociani Godni będą istotami ludzkimi i jako tacy będą widzialni. Będzie to zatem Królestwo dobrze zorganizowane i w pełni przygotowane do przejścia władzy nad sprawami ludzkimi jako Królestwo Boże wśród ludzi. Małuczkie Stadko, choć powołane na końcu, będzie pierwsze w mocy, urzędzie, zaszczycie i pracy królestwa, podczas gdy Starożytni Godni, powołani jako pierwsi, będą ostatnimi, mając mniejszą moc, urząd, pracę, zaszczyt i naturę niż niebiańska, niewidzialna część Królestwa.

Kończąc omawianie ziemskiej, widzialnej części Królestwa rozważymy Żyd. 11:39,40: „A ci wszyscy świadectwo otrzymawszy przez wiarę, nie dostąpili obietnicy. Przeto, że Bóg o nas coś lepszego przejrzał, aby oni bez nas nie stali się doskonałymi”. Św. Paweł mówi tutaj o bohaterach wiary, których wymienia wcześniej w tym rozdziale, począwszy od Abła, a kończąc na Janie Chrzcicielu. Wszyscy oni otrzymali dobre świadectwo dzięki wierze, tzn. że ich wiara świadczyła o tym, iż mieli umysłową ocenę i polegali sercem, ich wiarą była Prawda, której trzymali się umysłową oceną i poleganiem serca, ich wiarą była wierność Duchowi, Słowu i opatrnościom Bożym. Chociaż w ten sposób otrzymali dobre świadectwo, nie uzyskali obietnicy nieśmiertelności w niewidzialnej, niebiańskiej części Królestwa Bożego. Powód jest następujący: „Przeto, że Bóg o nas [Małuczkim Stadku] coś lepszego przejrzał, aby oni bez nas nie stali się doskonałymi”. Bóg przewidział wszystko co najlepsze dla Chrystusa, Głowy i Ciała, lepsze rzeczy, aby Starożytni Godni i Młodociani Godni nie stali się doskonałymi bez pomocy Jezusa i Kościoła. Ich doskonałość nastąpi w Tysiącleciu, gdy okażą wierność obietnicom Nowego Przymierza, wymaganiom i prawom Nowego Przymierza. Wówczas staną się doskonałymi w ziemskiej, widzialnej części Królestwa.

CELE KRÓLESTWA

Do celów tego Królestwa, zorganizowanego jak wyżej opisaliśmy, będzie należało zniszczenie wśród ludzi każdej złej rzeczy i wpływu, a wprowadzenie w to miejsce każdej dobrej rzeczy i wpływu, aby przywrócić rodzaj ludzki do doskonałości. Ponieważ nasz Pan Jezus objawił się, by zniszczyć uczynki diabła, jak i samego diabła (1 Jana 3:8; Żyd. 2:14), to niszczenie jego uczynków będzie dokonywane w wieku, który w Boskim planie jest przeznaczony na ten cel, a zniszczenie diabła nastąpi zaraz po zakończeniu się tego wieku. To zniszczenie oczywiście jeszcze nie zostało zrealizowane, gdyż zło wciąż ma przewagę i bezsprzecznie wzrasta. Lecz w czasie tysiącletniego panowania Chrystus zniszczy uczynki diabła.

Obrazuje to Obj. 20:1-3: „I widziałem Anioła zstępującego z nieba, mającego klucz od [bezdennej] przepaści, i łańcuch wielki w ręce swojej. I uchwycił smoka, węża onego starego, który jest diabeł i szatan, i związał go na tysiąc lat. I wrzucił go w przepaść, i zamknął go i zapieczętował z wierzchu nad nim, aby nie zwodził więcej narodów, ażby się wypełniło tysiąc lat; a potem musi być rozwiązany na mały czas”. Tym potężnym aniołem, którego widział Objawiciel, był sam nasz Pan Jezus Chrystus. Przyszedł w swoim drugim awdencie, mając klucz od bezdennej przepaści — moc otwierania i zamykania jej. Klucz jest narzędziem dającym komuś moc otwierania i zamykania. Bezdenna przepaść jest stanem błędu. Błąd jest rzeczywiście bezdenny, ponieważ nie ma żadnej podstawy. Nasz Pan Jezus Chrystus usunie diabła i wszystkich niepokutujących upadłych aniołów tak daleko od ziemi, że nie będą w stanie śledzić tego, co się tutaj będzie działo. Pozostając w błędzie, będą wyobrażać sobie wszelkie rodzaje błędnych rzeczy, ponieważ będą znajdować się w bezdennej przepaści, która jest rzeczywiście dobrym obrazem błędu, nie posiadającego żadnej podstawy, żadnego dna. Oni pozostaną tam, a nad nimi będzie postawiona pieczęć, aby nie mogli być wypuszczeni i zwodzić narody, przed upływem tysiąca lat, dopóki nie przeminie cały Wiek Tysiąclecia. Przy jego końcu, w Małym Okresie, szatan otrzyma przyzwolenie na wypróbowanie wszystkich tych, którzy w okresie tysiąca lat otrzymają sposobność uzyskania wiecznego życia. Niektórych zwiedzie z łatwością. Tacy znajdą się wśród tych, którzy umrą jako przeklęci grzesznicy, o czym czytamy u Izaj. 65:20. Ci jednakże obłudnie udając, iż są w zgodzie z prawem Nowego Przymierza i pozorując posłuszeństwo, w sercu będą nieposłuszni, gdyż nie pozwolą, aby prawa miłości, sprawiedliwości, mocy i mądrości zostały wypisane na ich sercach. Dlatego zostaną zwiedzeni przez szatana przy końcu tysiąca lat w wielkim przesiewaniu, jakie wtedy nastąpi, okażą się zupełnie nadzy jako obłudnicy, kłamcy, oszuści, którzy zakryli się ze wszystkich sposobności

Tysiąclecia samolubnie, a nie dla dobra innych. Wówczas zostaną oni zniszczeni we wtórej śmierci razem z diabłem i niepokutującymi upadłymi aniołami (Obj. 20:7-10).

W taki to sposób Jezus wówczas zniszczy diabła i jego wszystkie dzieła. Przeto oczekujemy na Wiek Tysiąclecia, aby być świadkami usunięcia wyroku śmierci, jak również wszystkich skutków tego wyroku: grzechu, błędu, przesądów, smutku, bólu, wzdychania, płaczu, chorób, głodu, zarazy, suszy, krańcowego gorąca i zimna, niedostatku, wojny, rewolucji, anarchii, ciemnienia, ubóstwa, ignorancji, umierania i śmierci.

Oczekujemy na Wiek Tysiąclecia także po to, aby być świadkami realizacji wspomnianego wyżej drugiego celu Królestwa, tzn. odwrócenia wyroku i jego skutków, a wprowadzenia rzeczy przeciwnych tym powyżej wymienionym elementom przekleństwa: sprawiedliwości, prawdy, pobożności, radości, przyjemności, wygod, uśmiechania się, śmiechu, dostatku, zdrowia, rajskiego klimatu, dobrobytu, narodowego i międzynarodowego pokoju, porządku, wolności, bogactw, edukacji, wzbudzenia od umarłych, rekonwalescencji i powrotu do doskonałego życia. Plan Boży, charakter, ćwiczenie i władze klas Królestwa, jak również porządek społeczny, nagrody i kary tego Wiek, wspólnie dokonają tych pożądanych zamierzeń. Możemy być pewni, że Boskie obietnice i przysięgi oraz okupowa ofiara i wywyższenie Chrystusa doprowadzając do tych wspaniałych rezultatów, wydadzą owoce w powodzeniu Boskiego planu (1 Moj. 22:16-18; 4 Moj. 14:21; Izaj. 45:22,23; 53:11; Jan 12:32,33; Rzym. 5:18,19; 1 Tym. 2:4-6). Tak jak zarządzenia królestwa szatana sprzyjały działaniu klątwy, tak zarządzenia Królestwa Bożego będą sprzyjały postępującemu procesowi błogosławieństw uwalniania spod przekleństwa. Chwała niech będzie Bogu za taką nadzieję i perspektywę!

PODDANI KRÓLESTWA

Cała nie wybrana część rodziny ludzkiej zarówno żyjący, jak i umarli, w czasie zakładania Królestwa, stanie się jego poddanymi (Obj. 15:3,4; Ps. 98:1-4; 22:28-30; Izaj. 25:6-8; 1 Kor. 15:54-57; Rzym. 14:9; Fil. 2:9-11). W tym celu nie wybrani zmarli, ci, którzy byli wyłączeni ze sposobności ubiegania się o miejsce w klasie Królestwa, zostaną wyprowadzeni z grobu, aby mogli mieć sposobność zyskania zmartwychwstania na podstawie sądu, czyli *ponownego powstania* do stanu doskonałości, od której odpadł Adam i wszyscy w jego biodrach — będą oni wspierani w podnoszeniu się przez proces sądu Królestwa Chrystusowego (Izaj. 26:9; Jan 5:29). Według Pisma Świętego Królestwo, w jego ziemskiej części, zostanie najpierw założone w Palestynie wśród ponownie zgromadzonego i nawróconego Izraela, który z radością powita zmartwychwstałych patriarchów i proroków i który będzie wielce błogosławiony pod ich rządami (Zach. 12:7; Izaj. 1:25-27; 25:9). Nieco

później narody pogańskie, złamane, wyczerpane i zagubione w nieszczęściach czasu ucisku (Mat. 24:21,22; Dan. 12:1), dowiedzą się o błogosławieństwach doznawanych przez Izraela i zapragną ich dla siebie (Izaj. 2:3,4; Zach. 8:20-22). W odpowiedzi na ich pokorne prośby o pomoc, Królestwo Boże z jego zarządzeniami będzie ustanawiane od narodu do narodu, aż stanie się Królestwem uniwersalnym (Dan. 2:44; 7:27). Cieleśny Izrael, jako drugorzędne ziemskie nasienie Abrahamowe pod kierownictwem Starożytnych i Młodocianych Godnych, jako głównego ziemskiego nasienia Abrahamowego, będzie miał przywilej współpracy z Królestwem w nawracaniu pogańskiego świata (1 Moj. 22:17; 28:14; Izaj. 19:24; Ezech. 16:60,61; Ps. 107:22).

Następnie, gdy Królestwo wprowadzi znaczny postęp na drodze ku restytucji wśród jego wówczas żyjących poddanych oraz samej ziemi (Izaj. 35:1-9; 29:18-20), wtenczas nie wybrani zmarli będą wyprowadzani z grobów na tę ziemię, prawdopodobnie grupowo i w różnych odstępach czasu (Izaj. 35:10; Dan. 12:2,3; Izaj. 29:24; 25:8). Zostaną oni z radością powitani i wspierani w reformowaniu nie tylko przez obie części Królestwa, lecz także przez tych z ogółu ludzkości, którzy będą uczyć się sprawiedliwości, ponieważ oni także otrzymają sposobność pomagania przebudzonym z grobu w przywracaniu ich do obrazu Boga, a wierne wykorzystywanie przez nich takich możliwości wpłynie korzystnie także na nich samych (Mat. 25:35-40). W ten sposób coraz większa liczba umarłych będzie wyprowadzana z grobu i przy pomocy Królestwa i jego zarządzeń rozpocznie postępować drogą restytucji. Natomiast ci, którzy powrócą później zastaną swych poprzedników, jak również obie części Królestwa, gotowych do pomocy w ich wstępowaniu na drogę restytucji.

Ktoś mógłby zapytać: Czy ludzkość wzbudzona z grobu otrzyma doskonałe ciała?

Chcielibyśmy odpowiedzieć, że Starożytni i Młodociani Godni, którzy wytrwali na próbie wiary i posłuszeństwa w tym życiu, otrzymają w czasie wzbudzenia doskonałe ludzkie ciała (Żyd. 11:35). Lecz ci, którzy powstaną w celu zmartwychwstania [*ponownego powstania* do doskonałości] przez proces sądu (Jan 5:29), nie będą wzbudzeni w doskonałych ciałach. Wyprowadzenie ich z grobu ma na celu danie im sposobności wejścia na „drogę świętą” do doskonałości fizycznej, umysłowej, moralnej i religijnej (Izaj. 35:8-10). Danie im od razu doskonałych ciał zaszkodziłoby ich reformie, gdyż usunęłoby silny bodziec do reformy: nadzieję fizycznego uleczenia za czynienie dobra. Co więcej, gdyby ludzie ci mieli być doskonali w ciele w chwili wzbudzenia, to w doskonałych ciałach nie rozpoznaliby się wzajemnie, a wielka liczba tych, którzy zmarli w niemowlęctwie, nie miałyby żadnych korzyści z doświadczenia ze złem

jako środka odstrasającego przed czynieniem zła. Dlatego spodziewamy się ich powrotu w niedoskonałych ciałach, które w miarę stopniowej reformy będą udoskonalane razem z ich umysłami i sercami.

REZULTATY PANOWANIA KRÓLESTWA

Jednym z rezultatów panowania Królestwa będzie całkowite usunięcie wszystkich skutków klątwy jako bezbożnych owoców panowania, władzy i mocy szatana. Pokazuje to między innymi 1 Kor. 15:20-26. „Lecz teraz Chrystus z martwych wzbudzony jest i stał się pierwiastkiem [Jezus] tych, którzy zasnęli. Bo ponieważ przez człowieka [Adama] śmierć, przez człowieka [Jezusa] też powstanie umarłych. Albowiem jako w Adamie wszyscy umierają [Jezus nie umarł w Adamie, ponieważ nie był w Adamie — stąd ta nasza uwaga], tak wszyscy w Chrystusie ożywni będą [np. Maluczkie Stadko jest w Chrystusie; jego członkowie będą ożywni najpierw i przede wszystkim]. Ale każdy w swoim rzędzie, Chrystus jako pierwiastek [chodzi tutaj o Kościół], a potem ci, co są Chrystusowi, w [w czasie] przyjście jego [ci, którzy okażą się wiernymi naśladowcami naszego Pana w czasie Jego obecności, także będą ożywni]. A potem będzie koniec [koniec Małego Okresu, kiedy minie już władza Chrystusa nad całą ziemią i udzielanie każdemu człowiekowi sposobności zyskania wiecznego życia, które umożliwia złożona przez Niego ofiara okupu, równoważna cena], gdy odda królestwo Bogu i Ojcu [Bóg bowiem będzie ostatecznym Sędzią ziemi, wykonującym swe sądy przede wszystkim przez Chrystusa, Głowę, a drugorzędnie przez Kościół, Jego Ciało, jako swoich przedstawicieli], gdy zniszczy wszelkie przełożenie, i wszelką zwierzchność i [wszelką] moc [każdy ślad rządzenia i fałszywej władzy oraz potęgi szatana, wszystko to będzie zniesione wszechmocną ręką Chrystusa, Głowy, i Kościoła, Jego Ciała, przy użyciu Boskiej mocy jako potężnej władzy w ich rękę]. Bo on musi królować, póki nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciół, który będzie zniszczony, jest śmierć [wiedzimy zatem, że

nie tylko osoby są tymi nieprzyjaciółmi, lecz także rzeczy. Tym ostatnim wielkim nieprzyjacielem jest śmierć Adamowa w znaczeniu procesu umierania, a Jezus, dzięki swej wierności stał się Tym, który po zakończeniu Tysiąclecia ostatecznie ją zniszczy].”

Jednak nie wszyscy otrzymają życie wieczne. Ci, którzy nie zechcą się zreformować, nawet zewnętrznie, lecz pozostaną w stanie buntu wobec Królestwa podczas tysiąca lat, po szansie trwającej sto lat zostaną unicestwieni we wtórej śmierci (Izaj. 65:20), natomiast ci, którzy będą się reformować zewnętrznie, bez reformy serca, będą żyć przez okres tysiąca lat i osiągną ludzką doskonałość, lecz w próbie „małego czasu” przy końcu Tysiąclecia bezbożny stan ich serc stanie się jawny, w wyniku czego zginą we wtórej śmierci — wiecznym zniszczeniu (Obj. 20:7-9,15; Mai. 4:3; Ps. 37:10,35,36,38; Izaj. 1:28; Dz.Ap. 3:23). Ci, którzy w czasie Tysiąclecia będą praktykować prawdę i sprawiedliwość z umiłowania tych zasad, będą podnoszeni do ludzkiej doskonałości nie tylko w swych zdolnościach, lecz także charakterach (Izaj. 66:10-14), a to im umożliwi pozostanie wiernymi w czasie ostatniej próby w Małym Okresie po Tysiącleciu. Tacy na wieczność odziedziczą ziemię jako Raj odzyskany (Mat. 25:35-40; Iz. 65:16-25). Rezultaty panowania Jezusa i Kościoła na ziemi będą wspaniałe (Obj. 21:3-5; 22:1-3). Na wieki skończy się smutna tragedia grzechu. Przyszłe wieki będą świadkami urzeczywistnienia się anielskiej pieśni chwały Bogu na wysokości, a pokoju na ziemi, ludziom dobrej woli (Łuk. 2:14). Z każdego zakątka wszechświata jednogłośnie rozbrzmiewać będzie Alleluja niezliczonych chórów Jehowy, bez jakiegokolwiek fałszywej nuty, przez całe wieki wychwalających Jehowę i Chrystusa za wspaniałość ich Osób, święte Charaktery, cudowny Plan i wielkie Dzieła (Obj. 5:13)! A zatem niech każdy miłujący Boga i człowieka, prawdę i sprawiedliwość, modli się: „Przyjdź królestwo twoje; bądź wola twoja jako w niebie, tak i na ziemi!” Amen i amen!

BS '95,25.

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA

Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronienia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 10201244 — 22145 — 270 — 1 — 111.

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.